

[Aksel Larsen.]

den 5. marts 1959 fremsatte forslag til lov om forswarets organisation m. v. fremgår det, at der påregnes et betydeligt forøget behov for frivilligt, fast personel med længere tids tjeneste.“

Ministeren fortsætter med at sige, at på baggrund af, at der foreligger et sådant lovforslag, må det anses for rimeligt, at man nu får lov til at ansætte nogle flere mather. Jeg synes ærlig talt, at det er en meget dårlig begrundelse. Regeringen har fremsat et lovforslag, om hvilket ingen ved om det bliver lov. Den har foreslået en militærordning, om hvilken ingen ved om den nogensinde bliver til virkelighed. Med en sådan usikker væksel foran sig erklærer den højtærede forsvarsminister, at så må vi jo træffe praktiske forholdsregler til at komme ind i denne nye forsvarsordning, som vi altså overhovedet ikke aner om bliver til noget. Begrundelsen er så dårlig, at alene derfor er jeg nødt til at gå imod lovforslaget.

Jeg er også nødt til at gå imod det af en anden grund. Det er så smukt at tale om frivilligt mandskab, men det, det drejer sig om, er betalt, lønnet mandskab, lønnede soldater. Det er jeg ikke tilhænger af.

Endelig vil jeg gøre opmærksom på, at man, hvis dette lovforslag vedtages, påfører staten visse udgifter. Herom savner vi enhver oplysning, men vi kan måske få den nu eller ved anden behandling af den højtærede forsvarsminister. Når forsvarsministeren kommer med et sådant lovforslag, må han vel have en mening om, hvilke dispositioner han vil træffe, hvis lovforslaget skulle blive vedtaget. Lad os få at vide, hvad det vil koste; jeg er bange for, at det vil komme til at koste dyrt. Også fordi jeg ikke ønsker at belaste dette lands befolkning med større udgifter til militærvæsenet, går jeg imod lovforslaget.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Til det ærede medlem hr. Lannung vil jeg sige, at det er vistnok rigtigt, at man ikke i alle tilfælde anvender de nuværende mather helt, som man oprindeligt havde tænkt sig. Jeg tror, at det hænger sammen med, at vi ikke hidtil har fået antaget så mange, som vi egentlig havde regnet med. Det er lettere at anvende folk efter deres bestemmelse,

når man har det antal, der er forudsat, end når man ikke har det. Det er en af grundene til, at det har knirket lidt på dette område. Jeg ved, at også de militære myndigheder er opmærksom herpå. Jeg tror ikke meget på, at vi kan få rettet dette forhold til bunds, før vi ved en nyordning ved nøjagtig, hvor vi er henne, også med hensyn til denne sag.

Hvad angår rationaliseringsbestræbelserne kan jeg bekræfte, at vi har taget disse spørgsmål op i forsvarsministeriet. Der har i øvrigt gennem længere tid været udfoldet rationaliseringsbestræbelser; det er, om jeg så må sige, en løbende proces. Men også disse nye spørgsmål, som det er hensigten at tage op, har vi drøftet, og det er meningen på et nyt grundlag, d. v. s. under forvaltningsnævnets ledelse, at gå i gang med dette arbejde og påbegynde det allerede i denne sommer. Jeg vil ikke vække for store forhåbninger om, hvor langt vi kan nå, men også jeg lægger vægt på, at der i hvert fald kan nås visse praktiske resultater hurtigst muligt.

Et af de spørgsmål, jeg så sent som i dag har drøftet med mine embedsmænd, drejer sig netop om anvendelsen af personbiler. Også dette problem har vi altså opmærksomheden henvendt på, uden at jeg hermed vil udtrykke nogen anerkendelse af Finanstidendes specielle sagkundskab på dette område.

Må jeg så til de ærede medlemmer hr. Alfred Jensen og hr. Aksel Larsen sige, at deres udtalelser her gav mig en fornemmelse af, at de er ude på at skyde gråspurve med kanoner. Når det ærede medlem hr. Alfred Jensen i anledning af det lille beskedne lovforslag, der her foreligger, taler om, at man forbereder sig på en ny oprustning, må jeg have lov til at sige, at det ærede medlem er overordentlig langt ude eller højt oppe, eller hvordan han nu måtte ønske det udtrykt. Der er overhovedet ikke tale om oprustning eller udvidelse eller noget i den retning med dette lovforslag, dette være sagt også til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Vi er simpelt hen i den situation, at vi har et lille, et meget lille, antal mather, som står over for at have opbrugt deres muligheder i henhold til den gældende lovgivning for at gøre tjeneste i